

Beskyttelsesmand. Jeg tror ikke, at det var godt, at disse store Theorier om Frihandel gennemføres; navnlig tror jeg nok, at det vilde være farligt for et mindre Land at gennemføre dem, naar vore Naboer holde paa Beskyttelse. Jeg tror personlig ikke, at de Bestræbelser, der for Diebliffet gjøres i Tyskland, ere heldige eller ville føre til et heldigt Resultat, men derimod veed jeg ikke — det tør jeg ikke bedømme — om disse Forandringer i Forholdene dog ikke kunde faae nogen Indflydelse paa vore Forhold her, og det er det, jeg vil tillade mig — maaste eller vistnok til Overflod — at henlede den ærede Finantsministers Opmærksomhed paa, og jeg haaber, at han enten selv gennem sine Embedsmand eller paa anden passende Maade, som han maatte finde heldig, vil følge nøje med denne Bevægelse, og jeg tror, det vil være behageligt, ja ikke alene behageligt, men gavnligt, hvis der engang fra kyndige Folk kan komme en Udtalelse om, hvilke Virkninger disse Bevægelser sandsynlig vilde have, og om man bør gjøre Noget eller ikke, og i første Tilfælde da, hvad man burde gjøre.

Judenrigsministeren (Steel): Det ærede Medlem, der nu satte sig, udtalte sig med sædvanlig Varme om den Betydning, som Udviklingen af Kommunikationsmidlerne har for Landets Opkomst, og jeg kan jo fuldstændig tiltræde hans Udtalelser i saa Henseende. Jeg beklager kun, at det, uagtet den Interesse, som jeg har for disse Anliggendes Fremme, kun i langt ringere Grad, end jeg kunde have ønsket, er lykkedes mig at gennemføre Foranstaltninger af nogen større Betydning. Jeg maa da navnlig omtale det, som det ærede Medlem først berørte, nemlig vor Jernbanebygning. Den ærede Landsthingsmand udtalte sin Anerkjendelse af, at jeg havde gjort, hvad der stod i min Magt for at fremme denne Sag i de Aar, jeg havde været Minister, og han udtalte tillige et Haab om, at mine Bestræbelser iaar vilde føre til et heldigere Resultat end tidligere. Sagen er jo endnu uafgjort, men, naar jeg ser hen til det fremskredne Tidspunkt af Sessionen, hvorpaa vi nu befinde os, og, naar jeg ser hen til de væsentlige og betydelige Endringsforslag, som ere stillede til det af mig i det andet Thing fremsatte Lovforslag, — som jo i det Væsentligste var affattet i Overensstemmelse med dette Things Betænkning fra forrige Aar —, saa maa jeg befænde, at mit Haab svinder betydelig ind, og jeg vil tilstaa, at jeg ikke ventede, at Forhandlingen om Jernbanesagen iaar i det andet Thing skulde lede til noget andet Resultat, end den har faaet i de tidligere Aar, hvilket Ingen kan beklage mere end jeg. Med Hensyn til vore Kommunikationsmidler tilvands vilde den ærede Landsthingsmand derimod ikke holde mig saa ganske fri for, at jeg ikke havde saa levende Interesse for dem, som jeg

havde for Jernbanevæsenet. Hvis dette virkelig har været det ærede Medlems Mening, saa tror jeg, at han gjorde mig nogen Uret. Min Interesse har ogsaa været levende i denne Henseende, og den har ogsaa haft et temmelig gunstigt Resultat, idet det dog er lykkedes, imedens jeg har været Minister, at faae bygget to efter min Mening, — og som jeg tror ogsaa efter den almindelige Dom — fuldt tilfredsstillende Postdampskibe; men jeg tror ikke, det kan forandre, at jeg under de nuværende Omstændigheder, hvor Villigheden til at gjøre større Bekostning paa disse Omraader ikke har været stor, ikke har kunnet bringe det til Mere. Det er saaledes ikke min Skyld, at det sidste Dampskib ikke er kommet tilstede tidligere, end det skete, og det er heller ikke min Skyld, at Forbindelsen mellem Masnedund og Drejehoved ikke er bedre, end den er, thi jeg har allerede for to Aar siden paa Finantsloven fremsat Forslag om Bygningen af et Skib til denne Fart. Jeg vilde være overordentlig glad ved Udsigten til at kunne forstaafe de bedre Kommunikationsmidler til Søen, som det ærede Medlem hentydede til; men jeg tror at maatte forberede det ærede Medlem paa, at vi maa gaa noget langsomt tilværks, og at det for Exempel ikke vil lykkes os at staafe to Skibe tilveie i eet Aar. Det ærede Medlem klagede over, at Overfarten over Storebelt i mange Tilfælde var overordentlig ubehagelig. Derom er der ingen Tvivl — det har jeg ogsaa erfaret personlig —, men jeg antager dog, at der ogsaa paa dette Sted maa indtræde nogen Forbedring, efterhaanden som større Skibe komme ind i Farten. „Dannefjold-Samsø“, som hidtil har været det bedste Skib, har gaaet i denne Fart, og det nye Dampskib, som vil blive sat i Fart om faa Dage, vil ogsaa blive benyttet i den samme Fart. Nogle af de daarligste Skibe, som vi have haft, ere nu satte ud af Fart. De gode Skibe have ganske vist gaaet i Dagtur, og det af den Grund, at man ventede de færreste Passagerer om Natten. Dette kunde jo slaa feil, men de, som begive sig ud paa en Nattur, maa jo i Forveien vide, at saaledes er Farten indrettet, og da vi jo have en bestemt Forpligtelse med Hensyn til Oversjørelsen af Posten til Kiel, saa maa vi ogsaa herhjemme have den Villighedssjælelse at indrømme, at, hvor vi have en ganske bestemt Forpligtelse med Hensyn til en saa vidt muligt uhindret Oversjørelse af Posten, maa vi opfylde denne Forpligtelse først. Imidlertid, hvad der har kunnet gjøres, er blevet gjort, og i de senere Aar har man maaste ogsaa bemærket, at paa Liden, hvor man har kunnet vente mange Passagerer over Storebelt, har man søgt at raabe Bod paa Manglerne ved nogle af Skibene ved f. Ex. til enkelte Liden at lade to Skibe gaa eller ved udenfor Ordenen at lade et enkelt af de større Skibe gaa; men videre har man ikke